

CHEIA
DE BRONZ

MAGISTERIUM

CARTEA A TREIA

CHEIA
DE BRONZ

HOLLY BLACK ȘI
CASSANDRA CLARE

TRADUCERE DE
SORIN PETRESCU

ILUSTRĂȚII DE
SCOTT FISCHER

Traducere: Sorin Petrescu
Redactare: Laura Davidescu
Corectură: Rodica Crețu
Tehnoredactare: Grina Niculescu

Holly Black and Cassandra Clare
MAGISTERIUM. THE BRONZE KEY

Ilustrații de Scott Fischer
Copyright © 2016 by Holly Black and Cassandra Claire LLC
Illustrations © 2016 by Scott Fischer
Jacket art by Alexandre Chaudret, © 2016 Scholastic Inc.
Book design by Christopher Stengel
Lettering by Jim Tierny, © 2016 Scholastic Inc.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-128-716-4
București, 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLACK, HOLLY

Școala de magie Magisterium - Cheia de bronz / Holly Black, Casandra Clare ; il.: Scott Fischer ; trad.: Sorin Petrescu. - București : Corint Junior, 2016

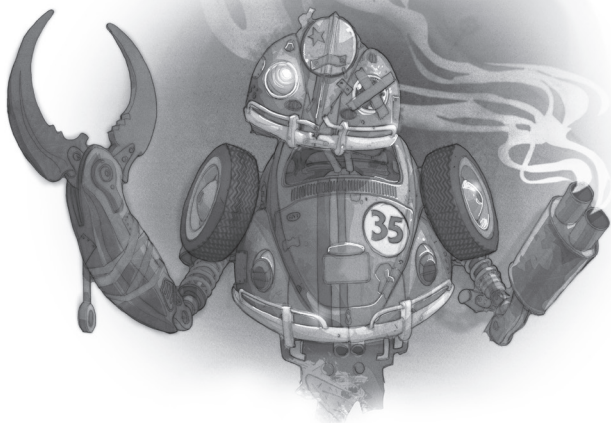
ISBN 978-973-128-716-4

I. Clare, Cassandra
II. Fischer, Scott M. (il.)
III. Petrescu, Sorin (trad.)

821.111-93-31=135.1

PENTRU JONAH LOWELL CHURCHILL,
CARE POATE FI GEAMĂNUL MALEFIC

↑ ≈ Δ ○ @

CAPITOLUL UNU

CALL FĂGU ULTIMELE verificări robotului său înainte de a-l trimite în „ring” – un perimetru marcat cu cretă albastră pe pardoseala garajului. Era zona în care urma să se desfășoare confruntarea celor două mașinării pe care el și Aaron le construiseră cu trudă din piese de automobil, metal magic și multă bandă adezivă. Pe podeaua aceea îmbibată de benzină, unul dintre roboți avea să fie făcut bucățele, celălalt va fi învingător; unul se va ridica, celălalt se va prăbuși...

Robotul lui Aaron înaintă pufăind până când unul dintre brațele sale mici ținti și trase spre capul inamicului, retezându-l. Scântele pocniră în aer.

— Nu e corect! izbucni Call.

Aaron pufni. Avea un obraz murdar și părul ridicat din cauza gesturilor repetate ale mâinilor înfipte nervos în păr. Nasul îi era ars de soare, iar fața, pătată de pistru, din cauza arșiței permanente din Carolina de Nord. Nu mai semăna deloc cu Makarul îngrijit

din vara trecută, care făcea conversație cu adulți importanți și plicticoși la petrecerile din grădini umbrite.

— Se pare că-s mai bun decât tine la roboți, zise Aaron.

— O, da? răspunse Call, concentrându-se.

Robotul său începu să se miște încet-încet, până când metalul magic îi reanimă corpul decapitat.

— *Ia de-aici!*

Mașinăria lui Call ridică brațul și un jet de foc țâșni ca dintr-un furtun de apă spre robotul lui Aaron, care începu imediat să fumege. Aaron apelă la magie pentru a stinge focul, dar prea târziu. Banda adezivă ardea, iar robotul său se prăbuși, dezmembrându-se.

— *Iubuu!* strigă Call, abordând o atitudine lipsită de modestie – nu-i păsase niciodată de vorbele tatălui său despre calitățile unui învingător.

Tolănit undeva la marginea „ringului”, Havoc, lupul Călăreț al Haosului, sări ca ars și începu să latre când o scânteie îi ateriză pe blană.

— Hei, atenție la mașină, abia am reparat-o! tună Alastair, tatăl lui Call, dând buzna în garaj.

Tonul tatălui nu-l afectă deloc pe Call, nimic nu-l mai tulbura. De altfel, fusese relaxat toată vara. Încetase chiar să se mai vadă ca fiind un Lord al Întunericului. Ceea ce știa lumea era că Inamicul Morții – Constantine Madden – fusese omorât de Alastair. Aaron, Tamara, așa-zisul său prieten Jasper deWinter și Alastair erau singurii care cunoșteau adevărul – că, de fapt, Call era Constantine Madden reîncarnat, fără însă să-i moștenească și amintirile. Și, sperau toți, fără trăsăturile malefice ale lui Constantine.

Cum toată lumea știa că Madden era mort, iar prietenii săi nu aveau nicio problemă cu el, Call se simțea eliberat. El și Aaron puteau

să-și facă nestingheriți de cap. Curând începeau al treilea an de studii la Magisterium – Anul de Bronz. Un an în care lucrurile se anunțau cu adevărat magice, în care vor învăța vrăji de luptă și de levitație.

Totul era cum nu se putea mai bine. Și unde mai pui că robotul lui Aaron era un morman de piese fumegânde. Într-adevăr, totul era perfect.

— Băieți, sper că n-ați uitat, se auzi vocea lui Alastair, în seara asta este evenimentul de la Collegium, știți, organizat pentru noi.

Aaron și Call se priviră oripilați. Uitaseră, desigur. Cufundați în skateboarding, înghețată, filme și jocuri video, cei doi băieți pierduseră noțiunea timpului. Uitaseră cu desăvârșire că Adunarea Magilor aniversa victoria împotriva Inamicului Morții după 13 ani de război.

În acea seară, Adunarea Magilor urma să recunoască meritele celor cinci eroi: Call, Aaron, Tamara, Jasper și Alastair. Lui Call nu-i venea să creadă că tatăl său acceptase să meargă; Alastair ura pur și simplu tot ce era legat de magie, Magisterium și magi. Tatăl său, bănuia Call, își dorea însă să-i vadă pe toți acei membri ai Adunării aplaudându-l pe fiul său, să-i audă apreciindu-l că a fost de partea binelui, să-i audă cum îl vor numi erou.

Call nu se simțea deloc în apele sale.

— Dar n-am nimic ca lumea de îmbrăcat! protestă el.

— Nici eu n-am, îl secondă imediat Aaron.

— Eu știam că Tamara și părinții ei ți-au cumpărat tot felul de haine elegante anul trecut, îl țintui Call.

Într-adevăr, părinții Tamarei erau atât de încântați că fiica lor se împrietenise cu un Makar, unul dintre acei magi rari care putea controla magia haosului, încât Aaron le era ca un fiu.

Call chiar nu înțelegea de ce Aaron preferase să-și petreacă vara cu el, și nu cu familia Rajavi, dar Aaron fusese categoric în privința asta.

— Nu e lumea mea. Tot ce am sunt blugi și tricouri.

— Tocmai de asta vom merge la mall, hotărî Alastair, scoțând cheile mașinii din buzunar. Haideți, băieți!

— Părinții Tamarei m-au dus la Brooks Brothers, ceea ce a fost destul de ciudat, zise Aaron în timp ce se îndreptau spre una dintre mașinile recondiționate din garaj.

Call se gândi la micuțul lor mall local și zâmbi ironic:

— Pregătește-te pentru o altă ciudățenie. Vom călători înapoi în timp, și asta fără ajutorul magiei.

↑ ≈ △ ○ ◎

În mallul local JL Dimes puteai găsi aproape orice, de la utilaje agricole la îmbrăcăminte și mașini de spălat ieftine. Alastair își cumpăra inclusiv salopetele de lucru din acest mall, pe care Call pur și simplu îl ura.

— S-ar putea să fiu alergic la materialul ăsta, spuse Aaron în timp ce se studia în oglindă.

— Nu-ți vine rău, aprecie Alastair, care examina un aspirator cules pe traseu, probabil pentru piese, în timp ce pe unul dintre brațe îi atârna un sacou neprobat încă.

Aaron se mai uită o dată la costumul gri, izbitor de strălucitor. Pantalonii cădeau ca un sac, iar reverul sacoului îi amintea lui Call de aripioarele unui rechin.

— OK, acceptă docil Aaron, care învățase să primească ceea ce i se oferea – nu avea nici bani, nici părinți – și nu putea fi decât recunoscător.

Aaron și Call își pierduseră amândoi mamele. Tatăl lui Aaron trăia, dar era la închisoare, iar lui Aron nu-i plăcea să povestească

despre asta. Pe Call nu prea îl interesa acest capitol, probabil pentru că secretul său era mult mai mare.

— Nu știi ce să zic, tată, nu prea se potrivesc mărimile, zise Call, uitându-se sceptic în oglindă la sacoul din poliester albastru închis, cu mâneci strâmte.

— Un costum e un costum. Aaron va crește, iar al tău... da, poate ar trebui să alegem altul, să nu luăm un costum doar pentru o seară.

— Mai bine fac niște poze cu telefonul, zise Call, și le trimit Tamarei, să-și dea și ea cu părerea. Ea știe mai bine ce se poartă la evenimente de-astea scortoase cu magi.

Call expedie pozele însoțite de un mesaj și răspunsul veni imediat: *Aaron zici că-i un mic escroc într-un costum mare, iar tu parcă te pregătești să mergi la o școală catolică.*

— Ei, cum facem? întrebă Alastair. Am putea să mai umblăm la pantalonii lui Aaron, să pară mai scurți.

— Sau am putea merge în alt magazin și să nu ne facem de rușine deseară, răspunse Call pe un ton sec.

Alastair îi privi pe rând pe cei doi băieți, oftă și lăsă din mână aspiratorul.

— OK, să mergem.

Era pur și simplu o ușurare să ieși din mallul acela aglomerat, în care nu puteai respira. După câteva minute parcară în fața unui magazin cu tot felul de lucruri la mâna a doua, de la milieuri la dulăpioare și mașini de cusut. Call mai fusese în magazin cu tatăl său și își amintea că proprietarei, Miranda Keyes, îi plăceau hainele *vintage*. Stilurile, tendințele sau culorile vestimentare o lăsau rece, așa că deseori o puteai vedea prin oraș cu cizme, fustă cu pudeli imprimați și-un tricou cu paiete și pisici turbate.

Aaron nu știa amănuntele astea. Call îi surprinse privirea ușor ezitantă și se gândi că au nimerit din lac în puț. Ceea ce începuse ca o mică aventură părea să eșueze lamentabil, iar Call simțea că i se face rău. Știa că tatăl său era un excentric, mai bine zis un ciudat, și, chiar dacă nu îl deranja asta, nu i se părea corect ca Aaron să devină „victimă” lui Alastair. Cum ar fi ca în prăvălia Mirandei să nu găsească decât fracuri din catifea roșie sau chiar mai rău?

Nu fusese de ajuns că Aaron băuse toată vara limonadă făcută din prafuri, și nu din lămâi, ca la familia Rajavi; că mâncase toată vara cereale aproape expirate în loc de ouă proaspete la micul dejun; că dormise într-un pat pliant instalat în camera lui Call; că atunci când ieșea în grădina casei trebuia să fie atent la sistemul de irigații improvizat al lui Alastair. Asta ar mai trebui acum, ca Aaron să apară la petrecere îmbrăcat ca un papițoi. Relația lor de prietenie putea fi compromisă, iar Call nu voia asta.

Alastair intră primul în magazin, urmat de Aaron și apoi de Call, care simțea că nu va ieși nimic bun.

Costumele erau undeva în fund, în spatele unor rafturi cu chei ruginite și instrumente muzicale bizare din alamă. Magazinul semăna destul de mult cu prăvălia lui Alastair, „Now and Again”, doar că de tavanul Mirandei erau agățate haine de blană și eșarfe de mătase, în timp ce la Alastair predominau diverse accesorii și obiecte vechi cu aspect industrial. Miranda și Alastair vorbiră câteva minute despre achizițiile făcute de proprietară la un târg de antichități din Brimfield. Lui Call îi era din ce în ce mai teamă de ce avea să urmeze.

În cele din urmă, Alastair îi spuse Mirandei ce căutau. Femeia îi măsură rapid din cap până-n picioare, își îngustă ochii, apoi dispăru pe o ușă, undeva în spate.

În așteptarea Mirandei, Aaron și Call începură să se amuze uitându-se prin magazin după obiecte cât mai ciudate. Aaron studia un ceas de masă încastat într-o figurină Batman, a cărui alarmă era „TREZEȘTE-TE, MINUNATULE BĂIAT”, iar Call ochise un ansamblu haios de acadele fixate între ele sub forma unui pulover, când Miranda își făcu din nou apariția, fredonând mulțumită cu un maldăr de haine în brațe.

Extrase mai întâi un sacou pentru Alastair. Haina, care părea să fie făcută dintr-un fel de satin, avea o nuanță subtilă de verde-închis și căptușeală din mătase deschisă la culoare. Se vedea că sacoul fusese purtat și arăta cam neobișnuit, dar nu te făcea să te simți incomod.

— Buun, acum e rândul vostru, îi privi Miranda pe băieți, întinzându-i fiecăruia câte un costum din in.

Costumul lui Aaron avea culoarea smântâniei, iar cel al lui Call era gri-bleu.

— Se potrivește cu nuanța ochilor tăi, Call, spuse Miranda încântată.

Call și Aaron se îmbrăcară cu sacourile, iar Miranda bătu din palme, făcându-le semn spre oglindă.

Call se privi curios. Costumul îi venea perfect, nimic nu era nelalocul lui. Chiar arăta ca un adult. Lui Aaron îi stătea la fel de bine, iar nuanțele deschise ale hainelor le scoteau în evidență tenul.

— Vreo ocazie specială? întrebă Miranda.

— Cam așa ceva, deseară vor fi amândoi premiați, răspuse Alastair mulțumit.

— Pentru... serviciu în slujba comunității, interveni Aaron, privindu-l pe Call în oglindă.

Call se gândi că Aaron mințise doar pe jumătate.

— Minunat, ce băieți chipeși! se entuziasmă Miranda.

Hm, *chipeș*. Call nu se gândise niciodată ca fiind un băiat chipeș. *Aaron*, da, el era cu siguranță frumos. Call însă era scund și mai și șchiopăta, iar costumul era, clar, mai frumos decât el. Dar poate asta era o tactică a vânzătorilor să te facă să cumperi, să-ți spună cât de bine arăți.

Call scoase telefonul mobil, făcu o poză în oglindă cu el și cu *Aaron* și o trimise *Tamarei*.

Drăguț. Replica *Tamarei* era însoțită de un filmuleț cu cineva care, cu un gest plin de admirație, cădea de pe scaun. Call izbucni în râs.

— Ce credeți că le-ar mai trebui? o întrebă *Alastair* pe proprietară. Pantofi, butoni de manșetă... ce spuneți?

— Cu siguranță, cămăși. Și cravate... am o mulțime.

— Nu mai vreau nimic, domnule *Hunt*, se precipită *Aaron*. Chiar nu-mi mai trebuie nimic.

— Nu trebuie să-ți faci griji, *Aaron*, zise *Alastair* pe un ton protector. *Miranda* și cu mine știm ce înseamnă să ai o afacere. Vom ajunge noi la o înțelegere...

Call surprinse zâmbetul *Mirandei*.

— Ar fi ceva, o broșă din perioada victoriană, pe care am remarcat-o în magazinul tău.

Alastair se încruntă puțin, apoi zâmbi larg:

— Ei, atunci vom lua butonii de manșetă. Și niște pantofi, dacă o să ne placă. Și mai vedem...

Ieșiră pe ușa magazinului cu sacoșele pline de cumpărături. Call se simțea destul de bine. Până la plecare, mai aveau timp cât să facă un duș și să se aranjeze puțin.

Lăsând la o parte dâra de parfum antic răspândită în toată casa, *Alastair* arăta chiar șic în sacoul cel „nou” și cu pantaloni

negri. Call își privi tatăl cu surprindere, nicio asemănare între omul de acum și cel care trebăluise toată vara în grădină și care îi ajutase să construiască roboții.

Alastair aproape că-i părea un străin, iar asta îl făcu să cadă pe gânduri...

Call afișase toată vara o oarecare superioritate, conferită de moartea Inamicului Morții. Constantine Madden pierise de mult, așteptând momentul reînvierii într-o criptă înfricoșătoare. Nimeni nu știa însă asta și toți se așteptau ca Madden să declanșeze din nou Al Treilea Război al Magilor. Când Callum s-a întors la Magisterium având dovada supremă a uciderii Inamicului Morții, capul acestuia, toată lumea a răsuflat ușurată.

Ce nu știa însă lumea era că Madden continua să trăiască – în Call. În acea seară, lumea magilor urma să-l ovaționeze pe... Inamicul Morții.

Call nu avea nici cea mai mică dorință de a face rău, dar amenințarea celui de-Al Treilea Război plutea încă în aer. Maestrul Joseph, secundul lui Constantine, deținea controlul armatei de Călăreți ai Haosului. Și avea puternica mânășă Alkahest, cu ajutorul căreia putea distruge orice posesor al magiei haosului, precum Aaron – și Call. Joseph putea în orice moment să-i atace, dacă și-ar fi pierdut răbdarea tot așteptându-l pe Call de partea sa.

Call se prăbuși pierdut pe un scaun din bucătărie. Tolănit sub masă, Havoc ridică capul și își privi devotat stăpânul, simțindu-i parcă neliniștea. Gestul lupului nu avu niciun efect. I se păru că aude vocea lui Joseph: *Bine lucrat, Call. I-ai făcut pe toți să lase garda jos. Dar nu poți fi altcineva decât ți-a hărăzit natura.*

Își scutură capul cu putere, alungându-și gândurile. Se monitorizase toată vara pentru a vedea dacă nu cumva trecuse de partea

răului. Toată vara își spusese că numele lui este Callum Hunt, că fusese crescut de Alastair Hunt și că nu va face greșelile lui Constantine Madden. El nu era Constantine Madden. *Nu era.*

Aaron ieși din camera lui Call câteva minute mai târziu, arătând impecabil în costumul lui de culoarea smântânii. Părul blond era pieptănat pe spate, iar butonii de la cămașă străluceau. Părea că se simte de o mie de ori mai bine în „noul” său costum decât în hainele de *fițe* dăruite de familia Tamarei anul trecut. Până în momentul când îl văzu pe Call.

— Ești OK? Arăți cam palid. Doar n-ai emoții că vei urca pe scenă?

— Poate, nu știu. Nu sunt obișnuit ca lumea să se uite prea mult la mine. Adică, uneori se uită din cauza piciorului, și nu mă simt bine.

— Încearcă să-ți imaginezi scena de final din *Războiul stelelor*, când toți aplaudă, și Prințesa Leia îi decorează pe Han și pe Luke.

— Și cine-ar fi Prințesa Leia în cazul nostru? Maestrul Rufus? întrebă Call ușor ironic.

Maestrul Rufus era profesorul lor la Magisterium. Avea fața ciupită, o voce răgușită și era cu siguranță mai sur decât Leia.

— Hm, Maestrul Rufus în bikini auriți ca ai Prințesei Leia, zise Aaron pe un ton solemn, încercând să destindă atmosfera.

Havoc lătră. Alastair apăru triumfător, zornăind cheile mașinii.

— V-ați simți mai bine, băieți, dacă v-aș spune că vom avea o seară liniștită și plictisitoare? Vă pot spune de-acum că nu noi vom fi în centrul atenției, ci Adunarea Magilor.

— Pari a vorbi în cunoștință de cauză, tată, zise Call ridicându-se de la masă.

Tânărul își netezi cutele costumului cu un gest nervos. Abia aștepta să se îmbrace la loc în blugi și în tricou.

— Ai văzut brățara purtată de Constantine pe când eram amândoi elevi la Magisterium. Constantine era abonat la premii. Toată grupa noastră a primit, de altfel, o mulțime de premii.

Într-adevăr, Call o văzuse. Alastair i-o trimisese Maestrului Rufus în primul an de studiu al lui Call la Magisterium. Toți învățăceii primeau o brățară lată din piele și metal. La începutul fiecărui an de școală, metalul se schimba, iar brățara se țintuia cu pietre, fiecare dintre ele simbolizând realizările și calitățile dovedite de elev în anul anterior. Brățara lui Constantine era plină de pietre, cum nu mai văzuse niciodată. Call și-o atinse pe a lui. Metalul nu se schimbase încă. Văzu licărul misterios al pietrei negre a Makarului, aceeași ca a lui Aaron. Își ridică ochii și întâlni privirea prietenului său și, în acel moment, știi că Aaron îi citise gândurile – în scurt timp avea să urce pe podium, să-i fie recunoscută puterea de fi de partea binelui și totuși ceva la fel de puternic îl ținea în continuare legat de Constantine Madden.

— Haideți, băieți, să mergem, sparse Alastair tăcerea. Magilor nu le plac întârziările.

Havoc îi însoți până la ușă dând din coadă, apoi se trânti la picioarele lor, cu ochi rugători.

— Poate veni și el cu noi? îl întrebă Call pe tatăl său. Va fi cuminte. Și-apoi merită și el un premiu.

— În niciun caz.

— De ce, nu ai încredere în el odată aflat în preajma magilor? insistă Call, deși nu mai era sigur că voia un răspuns.

— Nu, în magi nu am încredere, replică Alastair pe un ton grav și porni apoi spre ușă, nelăsându-i altceva de făcut lui Call decât să-l urmeze.